

Prasība, kas celta 2013. gada 2. aprīlī — Jannatian/Padome

(Lieta T-187/13)

(2013/C 171/56)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Mahmoud Jannatian* (Teherāna, Irāna) (pārstāvji — *E. Rosenfeld* un *S. Monnerville*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāja prasījumi:

— atcelt i) Padomes 2008. gada 23. jūnija Kopējo nostāju 2008/479/KĀDP, ar ko groza Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu⁽¹⁾; ii) Padomes 2008. gada 23. jūnija Lēmumu 2008/475/EK, ar ko īsteno 7. panta 2. punktu Regulā (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu⁽²⁾; iii) Padomes 2008. gada 7. augusta Kopējo nostāju 2008/652/KĀDP, ar ko groza Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu⁽³⁾; iv) Padomes 2009. gada 17. novembra Lēmumu 2009/840/KĀDP, ar ko īsteno Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu⁽⁴⁾; v) Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP⁽⁵⁾; vi) Padomes 2010. gada 25. oktobra Lēmumu 2010/644/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP⁽⁶⁾; vii) Padomes 2009. gada 17. novembra Regulu (EK) Nr. 1100/2009, ar ko īsteno 7. panta 2. punktu Regulā (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un atceļ Lēmumu 2008/475/EK⁽⁷⁾; viii) Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007⁽⁸⁾, un ix) Padomes 2012. gada 23. marta Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu⁽⁹⁾ tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasītāju;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza septiņus pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvota Padomes pilnvaru neesamība.

— Prasītājs apgalvo, ka saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 215. pantu ierobežojošus pasākumus var pieņemt vienīgi pēc Savienības Augstā pārstāvja un Komisijas kopēja priekšlikuma. Apstrīdētos lēmumos un regulas Padome pieņēma viena pati. Tādējādi tie ir spēkā neesoši pilnvaru trūkuma dēļ.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums.

— Prasītājs apgalvo, ka izklāstītie iemesli, kādēļ *M. Jannatian* ir iekļauts II pielikumā, ir pārāk neskaidri, lai izpildītu judikatūrā noteiktos kritērijus attiecībā uz pienākumu norādīt pamatojumu. Lai izpildītu pienākumu norādīt pamatojumu, Padomei būtu vajadzējis konstatēt konkrētus un specifiskus faktus, kuri raksturotu, ka prasītājs ir sniedzis reālu atbalstu Irānas valdībai vai Irānas darbībām saistībā ar kodolieroču izplatīšanu. Līdz ar to apstrīdētajos lēmumos un regulās nav sniegts pamatojums.

3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots prasītāja pamattiesību pārkāpums.

— Prasītājs apgalvo, ka, pirmkārt, tiktāl, ciktāl apstrīdētajos lēmumos un regulās nav sniegts pamatojums, tiek pārkāptas prasītāja tiesības uz aizstāvību; otrkārt, apstrīdēto lēmumu un regulu prettiesiskums ietekmē šo tiesvedību, jo tas ir šķērslis prasītāja iespējai aizstāvēties, no vienas puses, un ir traucēta Tiesas spēja veikt apstrīdēto lēmumu un regulu likumības pārbaudi, no otras puses. No tā izriet, ka ir pārkāptas prasītāja tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Visbeidzot tiktāl, ciktāl prasītājam ir liegtas tiesības uz aizstāvību un tā kā ir iedragāta Tiesas iespēja veikt apstrīdēto lēmumu un regulu attiecībā uz līdzekļu iesaldēšanas pasākumiem, kuri pēc savas būtības ir “sevišķi apspiedoši”, likumības pārbaudi, tad prasītāja tiesībām uz īpašumu ir piemērots neattaisnots ierobežojums.

4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots pierādījumu pret prasītāju trūkums.

— Prasītājs apgalvo, ka Padome nav sniegusi pierādījumu elementus un informāciju, uz kuru tā ir pamatojusies, pieņemot apstrīdētos lēmumus un regulas.

5) Ar piekto pamatu tiek apgalvota kļūda faktos.

— Prasītājs apgalvo, ka pretēji tam, kas ir minēts apstrīdētajos lēmumos un regulās, prasītājs attiecīgajos datumos, kuros viņš tika iekļauts sarakstā ar citām personām un organizācijām, uz kurām tiek attiecināti ierobežojošie pasākumi, vairs nebija Atomenerģijas organizācijas vadītāja vietnieks. Padome tādējādi ir pieļāvusi kļūdu faktos, iekļaujot prasītāju sarakstā tikai tādēļ, ka vairāku apstrīdēto lēmumu un regulu pieņemšanas laikā viņš bija Atomenerģijas organizācijas vadītāja vietnieks.

6) Ar sesto pamatu tiek apgalvota kļūda tiesību piemērošanā.

— Prasītājs apgalvo, ka 20. panta b) punktu nav paredzēts *per se* piemērot personām, kuras ieņem vadošus amatus kādā no VIII pielikumā uzskaitītajām organizācijām. Turklāt 20. panta b) punktā ir paredzēts iekļaut sarakstā tās personas, "kuras piedalās ar kodolieroču izplatīšanu saistītās darbībās Irānā, ir tieši saistītas ar tām vai **sniedz tām atbalstu**". Padome ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, iekļaujot prasītāju II pielikumā, nesniedzot nekādus pierādījumus par to, ka prasītājs laikā, kad viņš tika iekļauts II pielikumā, sniegtu aktīvu un efektīvu atbalstu Irānas kodoldarbībām.

7) Ar septīto pamatu tiek apgalvota acīmredzama kļūda faktu novērtējumā un samērīguma principa pārkāpums.

— Prasītājs apgalvo, ka šajā lietā nav tāda vispārējo interešu mērķa, ar ko varētu attaisnot, ka šādus stingrus pasākumus piemēro personām, kuras kaut vai uz īsu laiku ir bijušas vadošā amatā Irānas Atomenerģijas organizācijā (AEOI). Turklāt, pat ja šos pasākumus uzskatītu par attaisnotiem ar vispārējo interešu mērķi, tie joprojām būtu apšaubāmi, jo ar tiem netiek ievērota saprātīga samērīguma attiecība starp izmantotajiem līdzekļiem un sasniedzamo mērķi.

(¹) Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis, 2008. gada 24. jūnijs, Nr. L 163, 43. lpp.

(²) Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis, 2008. gada 24. jūnijs, Nr. L 163, 29. lpp.

(³) Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis, 2008. gada 8. augusts, Nr. L 213, 58. lpp.

(⁴) Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis, 2009. gada 18. novembris, Nr. L 303, 64. lpp.

(⁵) Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis, 2010. gada 27. jūlijs, Nr. L 195, 39. lpp.

(⁶) Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis, 2010. gada 27. oktobris, Nr. L 281, 81. lpp.

(⁷) Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis, 2009. gada 18. novembris, Nr. L 303, 31. lpp.

(⁸) Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis, 2010. gada 27. oktobris, Nr. L 281, 1. lpp.

(⁹) Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis, 2012. gada 24. marts, Nr. L 88, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2013. gada 2. aprīlī — Transworld Oil Computer Centrum u.c./Eurojust

(Lieta T-192/13)

(2013/C 171/57)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Transworld Oil Computer Centrum BV (Berg en Dal, Nīderlande), Transworld Payment Solutions Ltd (Bermuda), Transworld ICT

Solutions Ltd (Bangalore, Indija), Transworld Oil USA, Inc. (Houston, Amerikas Savienotās Valstis), Bermuda First Curaçao Ltd (Bermuda) un Johannes Christiaan Martinus Augustinus Maria Deuss (Bermuda) (pārstāvis — T. Barkhuysen, advokāts)

Atbildētājs: Eurojust

Prasītāju prasījumi:

Prasītāji lūdz

- atcelt Eurojust 2013. gada 2. februāra apstiprinošo lēmumu,
- piespriest Eurojust pieņemt lēmumu pamatojoties uz 2013. gada 31. decembra atkārtoto iesniegumu un ņemot vērā Vispārējās tiesas nostāju,
- piespriest Eurojust segt izdevumus, kas radušies saistībā ar prasības pieteikuma sagatavošanu un atkārtoto pieteikumu.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam prasītāji izvirza piecus pamatus.

- 1) Pirmais pamats: Eurojust nav pārbaudījis visus prasītāju izvirzītos juridiskos pamatojumus.
 - 2012. gada 4. oktobra lūgums sniegt informāciju un 2013. gada 31. decembra atkārtotais lūgums sniegt informāciju esot bijuši atšķirīgi juridiski pamatoti, tostarp ar Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 10. pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (OV C 83, 389. lpp.) 8. panta 2. punktu, 41. panta 2. punktu un 42. pantu. Tomēr Eurojust apstrīdēto lēmumu ir pieņēmis balstoties vienīgi uz noteikumiem par piekļuvi Eurojust dokumentiem. Pārējos prasītāju izvirzītos juridiskos pamatojumus Eurojust esot prettiesiski ignorējis.
- 2) Otrais pamats: Lēmums neesot ticis pieņemts ar pietiekamu rūpību un esot nepilnīgi pamatots.
 - Eurojust atsakās sniegt pieprasīto informāciju un atsauca uz Noteikumu par piekļuvi Eurojust dokumentiem 4. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktos paredzētajiem izņēmumiem. Tomēr apstrīdētajā lēmumā Eurojust nav pamatojis, kādēļ un ciktāl šie izņēmumi ir piemērojami konkrētajā gadījumā.
- 3) Trešais pamats: Eurojust ir nepareizi piemērojis Noteikumu par piekļuvi dokumentiem 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētos izņēmumus "izmeklēšanas procedūras valstī" un "smagas noziedzības apkarošana".

— Prasītājiem bija pamatotas un pareizas aizdomas, ka viena vai vairākas tiesību aizsardzības iestādes ir rīkojušas prettiesiski krimināllietas (iepriekšējās) izmeklēšanas ietvaros. Lai šīs aizdomas apstiprinātu, tie tostarp iesniedza pieteikumu par informācijas sniegšanu Eurojust. Eurojust apgalvo, ka pieprasīto informāciju tas nevar sniegt, jo joprojām notiek izmeklēšanas darbības. Prasītāji uzskata, ka Eurojust uz šiem izņēmumiem atsauca kļūdas pēc un bez pietiekama pamatojuma.